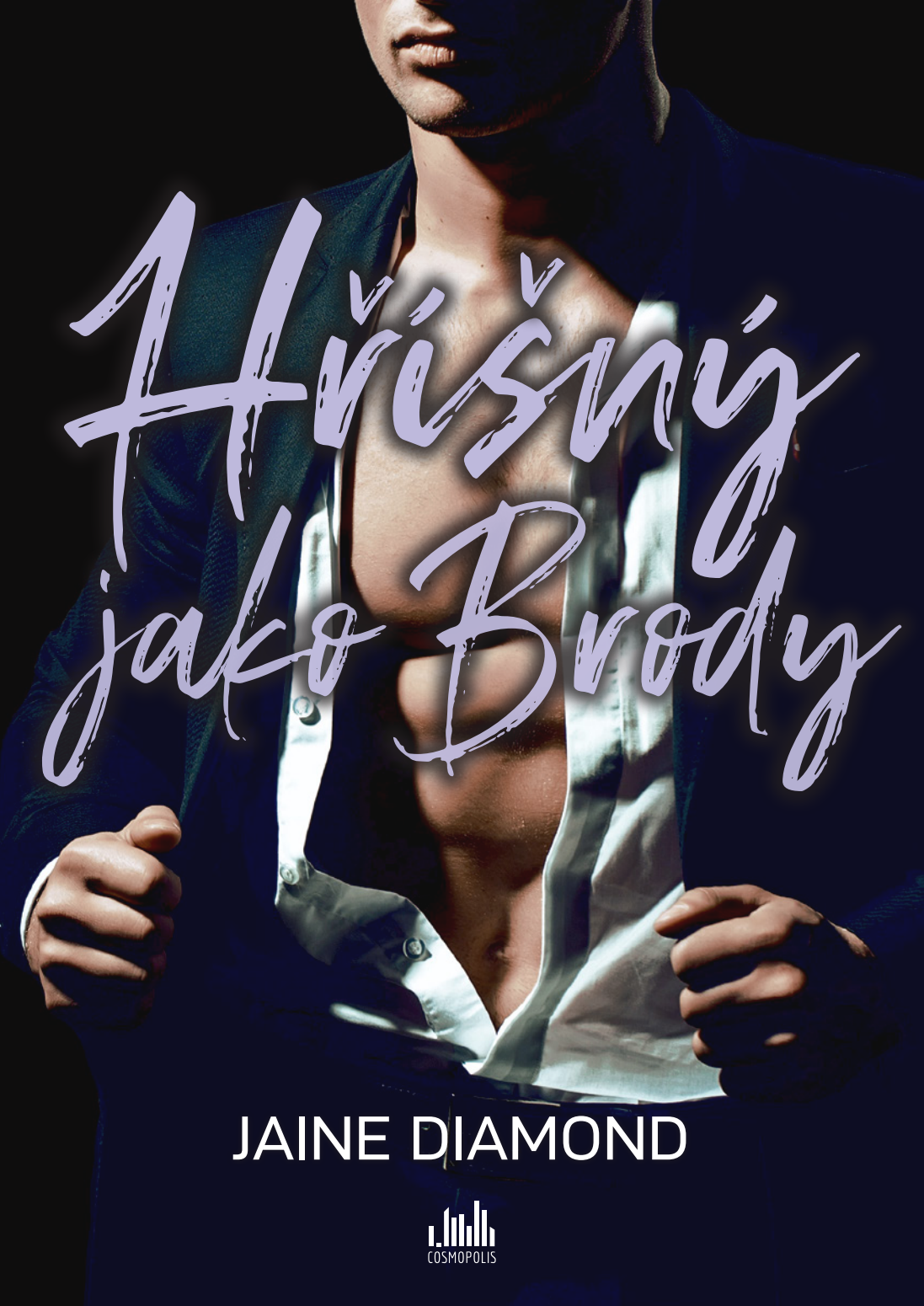
Hříšný jako Brody
JAINE DIAMOND
COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

JAINE DIAMOND

Hříšný jako Brody

Přeložila Michaela Martinová

Copyright © 2017 Jaine Diamond
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Michaela Martinová, 2025
Cover photo © Tverdohlib.com / Depositphotos.com
Illustration © OpenClipart-Vectors / Pixabay.com

ISBN 978-80-271-5502-6

R.I.P. Chris Cornell.

A také: Prince, David Bowie, Freddie Mercury, Scott Weiland, Layne Staley, Mike Starr, Shannon Hoon, Michael Hutchence, Kurt Cobain.

Kdybyste nedělali hudbu, nebyla bych tím, kým jsem, a ani postavy v této knize by nebyly takové, jaké jsou.

PROLOG

Jessa

Nikdy nezapomenu na okamžik, kdy na mě promluvil poprvé.

Pamatuju si všechno do posledního detailu, včetně hudby z discmanu, který jsem měla zastrčený za pasem džín. Bylo to bráchovo nové album Chrise Cornella a zrovna hrála písnička „Can't Change Me". Když se mi ti hajzlíci začali posmívat, zesílila jsem zvuk, ale stejně jsem slyšela, co říkají.

V osmi letech jsem byla ta poslední holka na hřišti, kterou by někdo tipoval na budoucí modelku. Každý den jsem chodila do školy v obnošeném oblečení po bráchovi nebo po Zaneovi, které mi byly obvykle o několik čísel větší. Díky jejich pytlovitému oblečení na mě ostatní děti aspoň pořád dokola nepokřikovaly, jak jsem hubená.

Ale říkaly mi jiné věci.

Když se to stalo, seděla jsem po vyučování sama na hřišti, nahoře na kovové prolézačce, které můj bratr a jeho kamarádi přezdívali „Dóm hromu", protože si z ní udělali arénu, viseli uvnitř jako opice na tyčích a kopali do sebe hlava nehlava. Ti kluci stáli přímo u prolézačky, takže jsem ani nemohla utéct. Byli to páťáci, o dost starší než já, a i když by brácha, který tenkrát chodil do sedmičky, určitě zasáhl, nebyl tam.

„Jak to, že máš celý džíny od hoven?" zeptal se mě ten, který vypadal jako pěkný tupec, opíral se o prolézačku a tvářil se znuděně. „Copak tvoje máma nepere?"

„Máš v těch vytahaných plínách nasráno, ty blbko?" přidal se druhý, ještě tupější, a oba se ušklíbli.

„Ta má nasráno i v hlavě, proto má hnědý oči."

„Copak, ty mimino, snad by ses nám tady nerozbrečela?"

Ne, nehodlala jsem brečet. Můj bratr měl spoustu kamarádů, a i když se ke mně nikdy nechovali *tak* krutě, dvanáctiletí puberťáci uměli být neúprosní. Uměla jsem to ustát. Plakat jsem mohla později doma, kde mě nikdo neuvidí.

Navíc se blížil ten nový kluk a před ním jsem rozhodně nechtěla vypadat jako nějaký ufňukánek.

Chodil do sedmé třídy, ale říkalo se, že mu je třináct, nebo dokonce čtrnáct a že jednou nebo dvakrát propadl. A vážně vypadal hustě. Nosil bundu z opravdové kůže, černou se stříbrnými zipy, jakou nosí rockové hvězdy. Kouřil před školou, postával sám na okraji školního pozemku a v ředitelně trávil víc času než sám ředitel. Nevěděla jsem, kvůli čemu se dostal do potíží, ale ať už to bylo cokoli, stávalo se to často.

Ostatní děti ve třídě si myslely, že z něj jde strach. Mně připadal jen smutný.

Od té doby, co mi umřel táta, jsem poznala smutek na první dobrou.

Když ho ti kluci viděli přicházet, najednou znervózněli. Myslela jsem, že utečou, ale on tím svým dlouhým, ležérním krokem ukrajoval vzdálenost mezi námi tak rychle, že se ani nestačili pohnout z místa.

„Jestli se tak zajímáte o hovna, pojďte se mnou, pár vám jich ukážu." Stál tam s rukama v kapsách, naprosto uvolněný, zatímco ti dva pitomci začali blednout.

Vyndala jsem si z uší sluchátka.

„Ne, já nechci –"

„Ale jasně, že jo, jedno je hned tady." Špičkou tenisky rýpal do země. Tráva byla ještě vlhká od odpoledního deště a pod nohou mu čvachtalo bláto.

Kluci se rozklepali a s fňukáním blábolili omluvy a výmluvy.

Následovalo krátké, téměř němé vyjednávání, na jehož konci před ním už klečeli na kolenou.

Ani se nehnul, ruce stále v kapsách.

„Jen trošku ochutnejte a řekněte mi, jestli je čerstvý," přikázal jim tónem, který nepřipouštěl žádné námitky, a znovu zabořil nohu do bláta.

Když pak vzhlédl, hnědé vlasy mu spadly do oka a on na mě mrkl.

S neskrývaným úžasem osmiletého děcka jsem ze svého místa na vrcholu Dómu hromu pozorovala, jak se ti dva celí roztřesení sklánějí.

Chtěl je donutit, aby sežrali hovno!

Kvůli mně!

Byla jsem si na devadesát devět procent jistá, že je to jen mokré bláto, ale ti pitomci byli dostatečně vyděšení, aby tomu věřili. A vážně to snědli.

Pak jim poručil, aby se mi omluvili, což také se sklopeným pohledem udělali. Celí se třásli a prskali kolem sebe bahno. Jeden z nich brečel a popotahoval přes slzy a nudle, které se mu řinuly z očí a nosu. Když na ně houkl, ať vypadnou, s brekem se rozběhli a zakopávali přitom o vlastní nohy.

Dívala jsem se, jak mému zachránci vlají neupravené vlasy ve větru. Pod koženou bundou měl tričko Foo Fighters a džíny roztrhané stejně jako já. „Už můžeš jít domů, hele," řekl mi, jako bych snad měla delší vedení.

Jen jsem tam seděla a odlupovala si z džín zaschlé bláto.

„Nečekají na tebe náhodou rodiče?"

Mlčela jsem. Věděla jsem, že na takové otázky je lepší neodpovídat.

Když se ostatní děti dozvěděly, co se tátovi stalo, buď se mi posmívaly, nebo mě litovaly, což bylo ještě horší. A Jesse mě nabádal, ať nikomu neříkám, že je máma zase nemocná. Kdyby prý zjistili, jak zle na tom je, mohli by nás od ní vzít.

Tak jsem jen špitla: „Čekám tady na bráchu.“

Rozhlédl se po prázdném hřišti. „Kdo je tvůj brácha? A proč tady není, aby nakopal ty mrňavý grázly do zadku?“

„Jesse,“ odpověděla jsem. „Můj brácha se jmenuje Jesse. A teď jsou se Zanem po škole.“

Přistoupil o krok blíž a snažil se udržet balanc na okraji pískoviště. „Jo? Jak to?“

„Hmmm... pohádali se s paní Nielsenovou, protože mě hubovala, že nesmím chodit do školy ve špinavém oblečení. Dělají to často,“ zamumlala jsem a v duchu jsem si říkala, že bych mu to možná neměla vykládat, jenže on vypadal, že ho celá ta záležitost docela zaujala.

Podíval se na moje džíny – zablátila jsem si je, když jsem před vyučováním seděla v příkopu a poslouchala hudbu. Mohla jsem předstírat, že mě to nebolí, kdyby poznamenal něco ošklivého, ale stejně jsem to nechtěla slyšet.

Proč prostě neodešel?

„No, teď už můžeš slézt. Ti malí hajzlíci už se nevrátí.“

Zatahala jsem za okraj díry na džínách, z níž mi vykukovalo koleno.

Opřel se lokty o prolézačku. „Co tam nahoře děláš?“

„Hraju na Dóm hromu.“

Věděla jsem, jak hloupě to zní, když tam nikdo jiný není. Nešlo o to, že bych snad neměla *žádné* kamarády, se kterými bych si mohla hrát, když tu zrovna nebyl můj bratr, ale všichni měli rodiče, kteří si je po vyučování vyzvedli a odvezli domů. Každopádně jsem si myslela, že by to na toho kluka mohlo udělat dojem. Dóm hromu nám učitelé zakázali, takže jsme ho hráli jen po škole.

Vkročil do pískoviště. „Jak se to hraje?“

„Pozor, to je tekutý písek!“ vypískla jsem. „Tam nesmíš!“

„Sakra.“ Vyskočil na prolézačku. „Málem jsem přišel o botu.“ Podíval se na mě a vlasy mu znovu spadly do očí. Modré – jeho oči byly temně modré. Vylezl na vrchol Dómu a posadil se naproti mně.

Možná si ze mě nedělal legraci, jen neznal pravidla té hry.

„To je v pohodě," ujistila jsem ho. „Tady nahoře se mnou jsi v bezpečí. Já jsem princezna."

Byla to pravda. Můj bratr a jeho kamarádi mě vždycky nechávali dělat princeznu, abych jim nepřekážela při hře, a občas mě nechali rozhodnout o vítězi v případě remízy. Ale usoudila jsem, že budu znít důležitěji, když tyhle podrobnosti vynechám.

Vytáhl cigaretu, zapálil si ji lesklým otevíracím zapalovačem, promáčknutým a celým poškrábaným, a začal kouřit. I ruce měl poškrábané, klouby rozpraskané a pokryté strupy. Nehty měl příliš krátké, okousané až do nehtového lůžka, kůžičku roztřepenou a zkrvavenou. Vypadaly hrozně. Ale jeho tvář...

Byl tak krásný.

„Co se ti stalo s rukama?"

Neodpověděl. Jen kouřil cigaretu, rozhlížel se po školním pozemku, pažemi si objímal kolena a sledoval, jak v dálce u silnice před školou rodiče vyzvedávají své děti.

„Princezna říkáš?"

„Princezna."

„A kde máš teda prince?"

„Žádnýho nepotřebuju."

Podíval se na mě. „A kdo tě zachrání, když spadneš do toho písku?"

„Já sama."

„A co když se ti to nepovede?"

„Tak mě můžeš zachránit ty, když budeš chtít," svolila jsem. „Ale taky bys tam mohl uvíznout."

Chvíli se na mě mlčky díval. Pak pomalu roztáhl rty v úsměvu a bylo to, jako když zpoza mraků vysvitne slunce.

„Tak to tam asi uvízneme společně." Několikrát potáhl z cigarety a zamžoural na mě přes kouř. „Máš nějaký jméno, princezno?"

„Jessa Mayesová.“

„Jessa Mayesová,“ zopakoval. „Už nikdy nedovol těm malým zmetkům, aby s tebou takhle mluvili, jasný? Až si to příště zkusí, pohroz jim pěstí, takhle.“ Zatnul pěst, až to vypadalo, že mu ty sedřené klouby prasknou. „A dáš jim jednu do nosu, pořádnou ránu. Když je praštíš dost silně, půjdou k zemi a ty utečeš. Stačí to udělat jednou a už tě nebudou otravovat.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Neměla bych mlátit lidi. Můj brácha říká, že slova mi nemůžou ublížit a –“

„Jo?“ Odklepl popel z cigarety a odplivl si na písek pod sebou. „No, tvůj brácha je baba, co ví o životě houby.“

Civěla jsem na něj s otevřenou pusou.

O Jessem takhle nikdo nemluvil. Ostatní děti ho měly za boha, protože uměl hrát na kytaru.

„Nedokážu donutit páťáka, aby jedl hovna,“ odtušila jsem s očima upřenýma do písku. Cítila jsem, jak mi hoří tváře. „Ty možná jo, ale já ne.“

Když jsem znovu vzhlédla, sundával si něco z bundy a pak mi to podal. „Na, vem si to,“ vybídl mě.

Vzala jsem si tu věc z jeho natažené dlaně a prohlédla si ji. Byl to malý stříbrný odznak ve tvaru motorky. Na transparentu omotaném kolem pneumatik bylo napsáno *Sinners MC*. Na motorce seděla žena, ale nejela na ní. Seděla obráceně, opřená dozadu, záda prohnutá, prsa vystrčená.

Bylo mi osm.

Netušila jsem, co znamená *Sinners MC*, a tak mě ani nenapadlo přemýšlet, proč má odznak, který patří nelegálnímu motorkářskému klubu.

„Když to budeš nosit,“ řekl a podíval se mi přes rameno, „nikdo si na tebe nedovolí.“ Přimhouřil oči a s pohledem upřeným ke škole potáhl z cigarety.

„Zase kouříte na půdě školy, pane Masone?“

Otočila jsem se a zjistila, že se k nám blíží učitel s jedním z těch hovnožroutů v závěsu. Kluk byl celý rudý a díval se všude jinde, jen ne na nás. „Co na to asi řeknou vaši rodiče?“

„Nemůžu se dočkat, až to zjistím,“ zamumlal. Když odhodil cigaretu na zem, jeho modré oči se setkaly s mýma. Pak se na mě znovu usmál a já mu úsměv oplatila.

Odrazil se, přeskočil tekutý písek a přistál v trávě.

„Uvidíme se, princezno.“

Zastrčil si ruce do kapes džín a já jsem sledovala, jak odchází. Ale nebyla to pravda, neviděli jsme se. Po tom dni už se do školy nevrátil.

Celé dva roky.

Ti kluci už mě ale nikdy neotravovali. Nikdo mě neotravoval. A já jsem s jistotou věděla, že za to nevděčím nějakému odznaku. Vděčila jsem za to *jemu*.

To on donutil dva páťáky sníst hovno, protože na mě byli zlí, a nikdo si jejich zážitek nechtěl zopakovat.

Když se mě příští rok nová spolužačka zeptala, odkud mám ten motorkářský odznak, nevěřila mi, když jsem jí řekla, od koho jsem ho dostala. Jako bych si celý ten příběh o drsňákovi v kožené bundě, který mě zachránil před pár hajzlíky a pak záhadně zmizel ze školy a už se nikdy nevrátil, vymyslela, jen abych na ni udělala dojem.

Ale já jsem věděla, že byl skutečný.

Měla jsem jeho odznak a jeho fotku. Na třídní fotografii ze sedmé třídy ve školní ročence stál hned vedle mého bratra a zíral přímo do objektivu fotoaparátu, jako by byl připravený rozdat si to s celým světem... a donutit ho žrát hovna.

Jmenoval se Brody Mason.

A byl láskou mého života.

Kéž bych na to přišla mnohem dřív.

KAPITOLA JEDNA

Jessa

Nestíhala jsem, což znamenalo, že dorazím pozdě na svatbu vlastního bratra.

A protože jsem nestíhala, vesmír se očividně spikl, že mě zdrží ještě víc. Všechny tři lety měly zpoždění. Za poslední mohla letecká společnost, za prostřední počasí, ale za ten první... no, to byla čistě moje chyba a tím se spustil dominový efekt.

Když jsem o třináct hodin později konečně přistála ve Vancouveru, mým zavazadlům trvalo nezvykle dlouho, než se dostala dolů z pásu, a než jsem posbírala svoje věci, naložila je na vozík a zamířila k východu, měla jsem za sebou už více než čtyřiadvacetihodinovou cestu. Víc než dost času na to, abych přemýšlela, jak moc bude brácha naštvaný.

Byla jsem unavená, v kožených botách se mi potily nohy a v bundě z umělé kožešiny mi bylo nepříjemně horko. K bundě a kozačkám jsem si přes tílko oblékla tenké tričko a pletené legíny, protože jsem nevěděla, co mám v tomhle počasí očekávat. Ve Vancouveru letos panovala nezvykle mrazivá zima, ale sníh a led už zmizely a nahradilo je slabé mrholení. Když jsem prošla posuvnými dveřmi, přivítal mě chladný a svěží, ale ne studený vzduch. A všechno mi připadalo důvěrně známé.

Mnohem známější, než jsem čekala.

Nadechla jsem se a zvedla tvář k obloze zbrázděné mraky. V dálce jsem zahlédla vrcholky zasněžených hor a najednou mě přemohl pocit radosti.

Kromě toho, že jsem tu vlastně nechtěla být, že jsem si nesla břemeno v podobě svíravého pocitu strachu – takového, který přichází s vědomím, že se brzy setkáte tváří v tvář s věcmi, jimž jste se nikdy nenaučili čelit –, bylo hezké přijet domů.

Domů.

Usmála jsem se, když mi na tvář dopadly první kapky deště.

A pak jsem ho uviděla.

Jeho.

Několik metrů vlevo ode mě stála fronta na taxíky, do které jsem původně chtěla zařadit. Plánovala jsem dostat se na trajekt, kde se setkám se svojí starou kamarádkou Roni, mým doprovodem na svatbu. Myslela jsem, že se cestou na ostrov Vancouver podělíme o všechny novinky a já se psychicky připravím na zřejmě nejtěžší víkend svého života. Během čtyřapůlhodinové jízdy po klikatých silnicích ostrova si v duchu proberu různá konverzační témata, která jsem si předem nachystala, abych to nějak přežila – nepodstatné, neosobní věci jako nejnovější drby o celebritách, módní trendy z první ruky a v nouzi nejvyšší i počasí. Kanaďané si rádi povídají o počasí, je to skoro jejich národní sport. A samozřejmě přihodím pár společensky přijatelných vtípků.

S mojí starou partou nebyla o zábavu nikdy nouze.

Na konci cesty na nás už bude čekat soukromá loď, na níž si Roni možná zaflirtuje s kapitánem, který nám dovolí dát si před vyplutím na moře pár rychlých drinků v nějakém baru. Během plavby do velmi luxusního a velmi odlehlého letoviska na pobřeží, kde se svatba měla konat, si zopakuju malou povzbuzující řeč, kterou jsem si nacvičila, abych ustála setkání tváří v tvář s mužem, jemuž jsem se posledních šest a půl roku tak pečlivě vyhýbala.

V podstatě celý svůj dospělý život.

Cestou se Roni postará o zábavu a rozptýlení a odlehčí situaci svým humorem, tak jak to uměla vždycky. A až ho spatřím, ona bude stát po mém boku, přitahovat pozornost na sebe a působit

jako krásná, i když trochu hlučná clona. A všechno bude v pořádku, že? Protože přece nebylo možné, aby setkání s ním dopadlo tak katastrofálně, jak jsem si malovala.

Hmmm.

Takový byl plán.

Místo toho jsem mu musela čelit sama. Udělala jsem pouhé dva kroky do svého rodného města, zmožená a unavená po dlouhé cestě a změně časového pásma. Nedala jsem si ani jeden drink a moje krátká povzbuzující řeč? Ta se mi naprosto vykouřila z hlavy.

Protože na obrubníku jen pár kroků napravo ode mě stál *on*, vlasy mu zmáčel déšť a upřeně na mě zíral... A moje pracně vybudované sebeovládání se v tu ránu zhroutilo jako domeček z karet.

„Brody," vydechla jsem.

A pak jsem víceméně upadla do šoku. Stál *přímo přede mnou*, v džínách a černé kožené bundě, tmavé obočí měl svraštěné, jak mě upřeně pozoroval, a z jemných hnědých vlasů a plných rtů mu stékaly kapky deště. Mraky valící se po obloze vrhaly stíny do jeho očí a on vypadal přesně tak jako kdysi, jen... líp.

„Máš zpoždění," oznámil mi bezvýrazným hlasem. Udělal několik kroků směrem ke mně, pak se zastavil a pohledem sklouzl na moje prsa. „To je moje tričko?"

Podívala jsem se na sebe.

Bylo to staré tričko z turné Led Zeppelin s nápisem *United States of America 1977* a obrázkem rockerského anděla, nahého chlapíka s roztaženými křídly. Nebyl to ten typ trička, za které byste v nějakém hipsterském butiku zaplatili majlant, protože vypadalo staře a vybledle. Tohle *bylo* staré. Už předtím na mně plandalo, ale častým nošením se vytahalo natolik, že jsem si ho musela uvázat na boku, aby mi sedělo. Výstřih mi padal z ramene a sem tam ho zdobila díra.

A ano, bylo jeho.

Jednoho lehce chaotického rána, když mi bylo osmnáct, jsem ho sebrala z podlahy v jeho ložnici a už jsem mu ho nikdy nevrátila. Nikdy si o něj neřekl. A i kdyby ho později chtěl zpátky, stejně bych mu ho nedala.

Byl to kousek jeho. Jediný, který mi zůstal.

„Ne," zalhala jsem a zapnula si bundu. Když se kolem mě protáhl, aby z vozíku zvedl moje tašky, v břiše se mi rozlétlo hejno motýlů.

„Měl jsem úplně to samý. Zmizelo někdy v době, kdy jsi zmizela ty."

Jeho modré oči se setkaly s mýma a v tu chvíli jako by mnou projel záchvěv elektrického proudu. Zatrnulo mi v podbřišku.

Do háje.

Pořád jsem to cítila.

Ten pocit, který už měl být dávno mrtvý. Po těch letech, po tolika kilometrech mezi námi, po tom tichu... Kolik času jsem promarnila, když jsem se ho snažila umlčet, zapřít, potlačit. Hluboko ve mně pulzovalo horké napětí, pálilo mě v plicích, stoupalo hrdlem a pak se rozšířilo do celého těla. Každý nerv, každé vlákno protestovalo proti každé vteřině, kterou jsme strávili daleko od sebe.

Nic se nezměnilo, jen to bylo... horší.

Silnější než dřív.

Ta šílená, neodolatelná přitažlivost, kterou jsem k němu tehdy cítila, jen zesílila.

Oči mu potemněly, jak se mu rozšířily zorničky, a já věděla, že to cítí taky. Pak jeho pohled klesl k mým rtům. Nadechl se a nosní dírky se mu rozšířily. Zatnul čelist.

Pak se otočil a zamířil pryč. S mými zavazadly.

Panebože.

Stála jsem tam a dívala se, jak odchází, a čím víc se vzdaloval, tím víc se mi nedostávalo vzduchu, až jsem se najednou vůbec nedokázala nadechnout.

Na pár vteřin jsem zpanikařila a pak jsem roztřeseně natáhla vzduch do plic.

A vydala jsem se za ním.

Dohonila jsem ho, až když zastavil, aby moje věci hodil do kufru černého escaladu s blikajícími výstražnými světly zaparkovaného u obrubníku. Rozpačitě jsem tam stála a čekala, až se otočí, a každá část mého těla pulzovala silou tlukotu mého srdce: plíce, jak jsem ztěžka oddychovala, mozek, jak jsem se snažila myslet, dokonce i můj *klitoris*.

Kolena se mi třásla.

Ještě nikdy se mi z žádného muže neroztřásla kolena.

Tedy z žádného *jiného* muže.

Na jiné muže moje tělo nikdy nereagovalo tímhle způsobem.

Uvědomovala jsem si, že jedna část mého já kdesi hluboko ve mně – možná větší, než jsem si chtěla připustit – stále zůstává tou hubenou, nemotornou, osamělou holkou, kterou kluci na hřišti s oblibou šikanovali. Ale díky tomu, že jsem se posledních deset let živila jako modelka, jsem si vypěstovala hroší kůži. Hodně tlustou. Také jsem se naučila, že bez ohledu na to, jak se cítím uvnitř, mě ostatní nevidí jako tu hubenou nemotornou holku, že mě muži obecně považují za krásnou. Mnohem krásnější, než jak jsem si kdy připadala. Pořád jsem měla problém ztotožnit se s fotkami modelky ve značkovém spodním prádle, s dlouhými hnědými vlasy prosvětlenými karamelovými a medovými melíry, s dokonale tvarovaným obočím, lícními kostmi a bradou, které jako by časem dorostly a vyvážily tak můj nos, jenž jsem vždycky považovala za svůj nedostatek. Spolu s plnými rty a dlouhými končetinami vytvářely obraz na hony vzdálený té dívce uvnitř mě. Přesto jsem se naučila, jak se sebevědomě nosit, jak soutěžit, vystupovat, vyhrávat, a dokonce i prohrávat s grácií. Naučila jsem se zachovat klid i pod drobnohledem lidí z branže a naštěstí i to, jak se vypořádat s odmítnutím. Protože

ve světě, v němž jsem se pohybovala, se ani těm nejhezčím holkám odmítnutí nevyhýbalo.

Jedna věc mi však zjevně pořád dělala potíže – dívat se Brodymu Masonovi do těch jeho hlubokých modrých očí a neztratit při tom hlavu.

Naštěstí pro mě jen zabouchl dveře kufru a sotva mi věnoval pohled. „Nastup si," pobídl mě a zmizel na straně řidiče.

Než jsem přešla ke dveřím spolujezdce, už seděl uvnitř. Chvíli jsem tam stála v hustém mrholení a stále ještě v šoku jsem se snažila zvládnout všechny emoce, které vyvolala jeho náhlá přítomnost.

Jak jsem na něj mohla pořád takhle reagovat? Po takové době?

Jako by od našeho posledního setkání neuplynul ani den.

Horší bylo, že jsem přesně věděla, kolik času uběhlo, a moje tělo mě nenechalo na pochybách, že těch šest a půl roku bez něj je potřeba dohnat. Co nejdřív, naostro a několikrát za sebou.

Zhluboka jsem se nadechla, sáhla po klice a otevřela dveře.

„Děkuju za odvoz," vysoukala jsem ze sebe.

Neusmál se. Jen si prohrábl vlhké vlasy a upřel na mě ty svoje pronikavé modré oči. Začala jsem vnímat, jak moc se změnil od chvíle, kdy jsem ho viděla naposledy. Byl starší, ale jeho oči zůstaly stejné. Čas k němu byl milosrdný. Možná až moc.

Šest a půl roku.

Najednou mě to zasáhlo jako kopanec do břicha.

Nikdy jsem si úplně nepřipustila, jak moc to bolí – to, že mi chybí, že jsem si přála, aby to mezi námi dopadlo jinak. Kdybych to udělala, nejspíš bych se schoulila do klubíčka a na místě umřela. Jak bych s takovou bolestí mohla žít?

Když jsem ho teď spatřila přímo před sebou, všechny moje pečlivě budované zdi, hradby, které jsem si za ta léta vystavěla proti svým skutečným citům, proti *němu*, se rozpadly na prach a všechno vyplulo na povrch. Každý okamžik, který jsme spolu strávili.